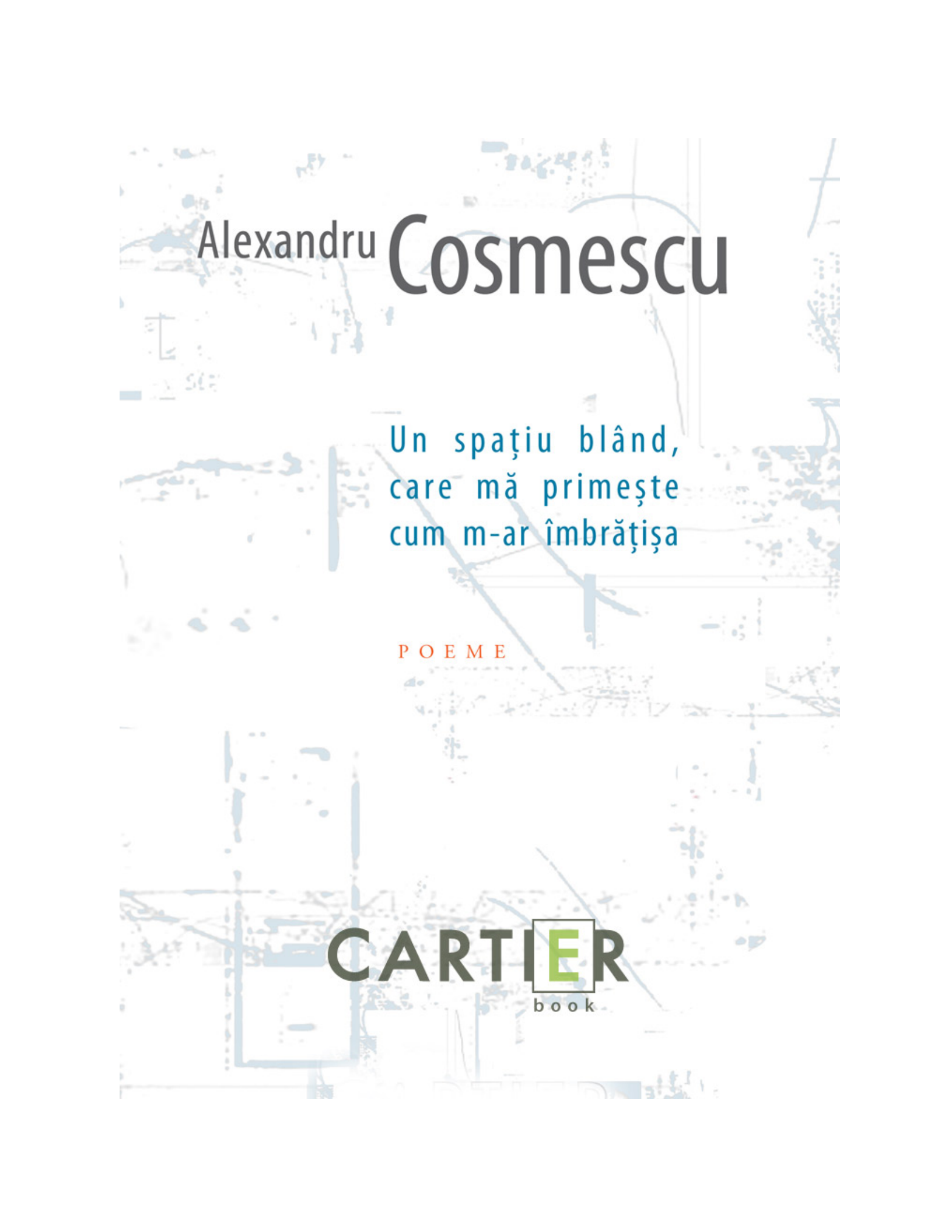

Alexandru Cosmescu

Un spațiu blând,
care mă primește
cum m-ar îmbrățișa

P O E M E

CARTIER
book

ALEXANDRU COSMESCU

UN SPAȚIU BLÂND, CARE MĂ PRIMEȘTE CUM M-AR ÎMBRĂȚIȘA

Alexandru COSMESCU s-a născut la 30 iulie 1985 în Chișinău, Republica Moldova.

A absolvit secția română-latină a Facultății de Litere a Universității de Stat din Moldova (2008) cu o lucrare despre poetica latină și poetica poeziei contemporane. A urmat un masterat în filosofie (*Dialog și alteritate în discursul filosofiei contemporane, USM, 2010*) și un doctorat în filologie (*Textul dialogic și textul monologic din perspectiva analizei discursului, Institutul de Filologie al AȘM, 2013*).

Participant la atelierul de creative writing organizat de Adrian Urmanov la Mănăstirea Râșca (2006).

A predat cursuri de literatură și filosofie la câteva universități din Chișinău. În prezent este cercetător științific la Academia de Științe a Moldovei.

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
Cartier Roman LLC, Fort Lauderdale, SUA. E-mail: usa@cartier.md
Suport juridic: Casa de Avocatură *EuroLegal*
www.cartier.md

*Cărțile Cartier pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, elefant.ro și Barnes & Noble.*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.
E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.
E-mail: librariadinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712 București, România
Tel./fax: (021) 210 80 51
E-mail: romania@cartier.md
www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Cartier Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Mircea Cojocaru

Prepress: Editura Cartier

Alexandru Cosmescu

**UN SPAȚIU BLÂND, CARE MĂ PRIMEȘTE CUM M-AR ÎMBRĂȚIȘA.
POEME**

Ediția a II-a, ebook, octombrie 2014

© 2014, 2013, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Cosmescu, Alexandru

Un spațiu blând, care mă primește cum m-ar îmbrățișa: poeme / Alexandru Cosmescu; cop.: Vitalie Coroban. – Chișinău: Cartier, 2014. – (Colecția „Cartier ebook”, ISBN 978-9975-79-909-6). E-book.

1 disc optic electronic (CD-ROM): sd., col.; în container, 13 x 13.

Cerințe sistem: Windows 98/2000/XP, 64 Mb hard, E-Pub.

ISBN 978-9975-79-910-2.

821.135.1(478)-1

C 74

Alexandru COSMESCU

Un spațiu blând,
care mă primește
cum m-ar îmbrățișa

POEME

CARTIER
book

pentru adi.

când l-am cunoscut, voiam să fiu ca el

și să scriu ca el.

dar nu pot fi altceva decât sunt.

așa că am scris cartea asta.

*celulele mele mor
și se înlocuiesc una pe alta*

m-a dus la un lac din apropiere, era tulbure, a spus „asta e buturuga mea favorită” și ne-am așezat. „dacă nu am putere, vin aici. când cerul se înnorează, se văd peștii în apă. nu fac niciun zgomot și se apropie de mal”. i-am povestit despre cum lucram la bibliotecă și am avut 20 de cititori în jumătate de an. râdea și vorbeam fără să ne uităm unul la altul. acum firele s-au rupt. a rămas numai să recompun.

mă duc în locuri în care oamenii fac zgomot și zgomotele lor se suprapun.

îmi strâng fularul în jurul gâtului, apoi mi-l las liber.

îmi strâng buzele și tremur.

celulele mele mor și se înlocuiesc una pe alta.

cândva o să am un corp care nu te-a văzut niciodată.

pe care nu l-ai văzut niciodată.

tu ai toată
liniştea de care am nevoie
tu eşti toată
liniştea de care am nevoie

(mai e şi liniştea când
: mi se
mişcă numai buzele
: îmi
pun căştile în urechi
: felul în care mă
mişc înainte de somn
: când miaună un pisic afară

ştiu că e acelaşi
l-am văzut odată
când mă întorceam acasă

era lângă restaurantul din
subsolul casei în care stau şi

mieuna

avea o pată roșie mare lângă
ureche și
una pe spate
dacă l-aș fi atins acolo ar fi
sângerat

am închis ochii și
l-am mângâiat
pe cap
apoi pe bot
a venit mai aproape

m-am ridicat
am intrat în casă
m-am spălat atent pe mâini
m-am dat cu acid boric
m-am uitat toata ziua la
palmele mele
dacă nu apar pete roșii)

În cărțile care-mi plac sunt
împreună cu tine
în tăcerile care-mi plac sunt
împreună cu tine

(blugii mi s-au lărgit și
îmi cad
când am ieșit din
casă mi-am pus gluga pe cap
te sunam și
mă uitam în vitrine

după ce pleci
se lasă peste mine și
mă învăluie și
aș vrea să învălui și eu pe
cineva
așa

tăcerea noastră e ca
o perdeă din catifea vișinie

eu nu știu cum să vorbesc
îmi plac doar atingerile pe care le controlez

„vrei să fie altfel?”

vreau ca viața mea să
fie un scenariu din care
nu schimb
imaginea din vitrine să fie
exact ce vreau să văd
nimic ce să tai

ca și cum ai porni camera
ai lăsa-o 2 ore și
totul ar fi perfect

tăcerea e o eșarfă pe care ți-o
legi la gât și
mergi cu ea prin oraș
printr-un oraș străin și nu-ți
pasă unde te așezi și
nu te temi de nimeni)

m-am așezat și
respirația mea e un cuțit într-o geantă

(mai e și liniștea când
: stai pe o bancă și
mesteci fiecare bucată din
croasantul pe care l-ai
cumpărat de la colț
până consistența e cea a salivei)

*un spațiu blând, care mă primește
cum m-ar îmbrățișa*

îmi strecur mâna pe sub haine
îmi ating ușor pielea de pe umăr
îmi spunea că iese din casă și se plimbă noaptea prin frig

(frigul te face aware
frigul e bun pentru că se lipește de corpul tău
pătrunde pe sub haine

lumea iese din
birouri îmbrăcată în pulovere și
fumează tremurând în fața ușii)

tăcerea are un contur pe care îl poți atinge cum
îmi ating pielea de pe umăr

îți scrie cineva

stai în fața ecranului și

de la sine

nu știe ce vrea

stă în fața ecranului și i se preling lacrimi pe obraz / de la sine /

stă în fața ecranului și scrie despre sex

uneori același corp bântuie prin inima mea săptămâni la rând

/ acum se ridică din pat – se duce la oglindă – își piaptăna părul – se

întoarce în pat – acum se duce la bucătărie – își lasă capul pe brațe –

acum stop /

(mașinile care vuiesc pe stradă / caloriferele

din cameră / ce este cu tine când ești singur)

cri are cicatrice pe mâna stângă
cicatrice multe și subțiri / oblice / făcute profesionist

îmi trec degetele de-a lungul
lor / stă cuminte cu
palma deschisă pe genunchii mei

acasă îmi zgârii antebrațul cu
unghiile / într-un model / ca la cri
dinspre încheietură

dungile sunt albe câteva
secunde / apoi roșii / îmi
place numai când sunt albe

zgârii
din nou
pe același loc

am nevoie de un spațiu blând, care mă primește cum m-ar îmbrățișa.
îmi scot lucrurile din geantă, le pun înapoi, nimic nu schimbă în mine
ceva radical, mă deschid așa cum cresc plantele de cameră când are
cineva grijă de ele, clipesc prietenos spre oamenii din jur, mă
conectez.

uneori îmi ia capătul fularului – și-l pune pe
genunchi – uneori își pune palma deschisă
pe genunchii mei – dar numai când sunt
și multe pahare de plastic pe masă –
putem fi ok numai dacă
oamenii râd alături

o hartă a tuturor așteptărilor
: în stație / așezat cuminte / să vină un troleibuz / oricare
: sub portic să se termine ploaia
: cuibărit pe vreun pervaz când durerea de cap se infiltrează încet /
când mă ridic, umblu cum o face durerea
: când sunt legat la ochi și cineva îmi picură ceară pe piele
: când aștept să se culcușească cineva nevăzut pe umărul meu stâng

lucrurile din jur sunt mici și frumoase și mute
undeva în pieptul meu un perete se construiește de la sine

m-a întrebat de ce nu-mi tai unghiile. i-am spus că nu știu. a scos un
foarfece din geantă, mi-a luat mâinile, pe rând, în mâinile ei și mi-a
tăiat unghiile. părea satisfăcută de asta.

degetele mele sunt mai scurte așa.

vârful degetelor e acum la fel de sensibil ca scalpul după ce m-am ras
prima dată pe cap.

uneori oamenii îmi spun că le par în altă parte. că se tem să se apropie
când mă văd așa.

m-a întrebat: „alex, tu faci sex?”

mi-a spus că de 3 ani nimeni nu m-a văzut sărutându-mă cu cineva.

că-i îmbrățișez la fel pe toți.

când îmi strâng pumnii, unghiile nu-mi mai lasă în palme semicercuri
roșietice.

am băut vin împreună. îmi tremurau mâinile și am vărsat o parte pe
hanorac.

acasă l-am clătit și petele sunt puțin mai șterse.

la facultate cafeaua face 1.50 lei. adică 10 cenți. prietenii mei din state ar râde de asta.

și mai poți să te ascunzi pe vreun pervaz sau într-un cabinet.

r. și a. au făcut dragoste odată pe un pervaz. după ce mi-au spus, stăteam numai acolo și ascultam bjork în căști.

Lumea spune că dacă rabzi multmult, frica dispare.

uneori, când nu pot dormi, mă ridic, mă sprijin de perete și-mi număr pe degete fricile.

(cineva zicea că dispar și dacă le spui pe nume)

de întuneric mi-era frică numai când eram mic. acum e doar partea întunecată și rea din mine pe care au văzut-o toți și se prefac că n-o știu. dacă o s-o las acolo o să mă ia încet și sigur în stăpânire. ca o necroză care se extinde.

(colegele mele spun că se tem cel mai tare de bătrânețe. alții, când cineva strigă la ei, tremură și se fac mici și se scurg înăuntru. alții păstrează haine mâncate de molii, obiecte găsite pe stradă, hârtii pe care scria cineva pe care nu l-au văzut niciodată. dacă se mută altundeva, pe ele le iau în primul rând)

acum trebuie să tai totul. la sânge.

frica dispare și dacă te gândești la altceva. frica se supără atunci și se face tot mai mică și pleacă și e aproape umană când se îndepărtează – dar o face numai ca să revină apoi, de fiecare dată când încep să fiu clar și luminos înăuntru și atunci stric totul –

am nevoie numai de un loc mic, undeva, pe marginea unei faleze, să mă așez, să privesc în jos și toate să fie egale –

un fel de a ne lega

cuvintele tale mi
se lipsesc de piele

unii știu să citească
gesturi și priviri și
atingeri
cum ne învățau pe
noi la facultate
să citim un
text și să-l înțelegem
/ ca și cum
ar fi o singură frază /

și ce ai vrut să spui
„dragostea vine de
peste tot”
ce ai vrut să spui

„doar nu știi cum
să primești
ai ochii închiși
telefonul scos din priză”

e ca un mecanism, știi
e ca
lucrurile alea despre
care unii spun că
nu se uită niciodată –
ca
mersul pe bicicletă sau
înotul

e un mecanism pe
care îl formezi
înăuntrul corpului tău
un fel aparte de a privi în ochi
un fel aparte de a privi în jos
un fel aparte de a da din cap

îmi place când
mă iei de mână și

între noi
cuvintele sunt încă un
fel de a ne lega
încă un fel de a
fi aproape

aşa funcţionează pentru mine
atunci

ştii
când asculţi pe bune
nu poţi judeca – te
taie ceva pe dinăuntru pe
ne aşteptate ca o foaie A4 când judeci –
când asculţi eşti ca o
palmă deschisă şi
moale lăsată pe un genunchi –
când e pe bune
e o căldură care porneşte
de undeva din
abdomen şi
apoi o emani în jur

și ce ai vrut să spui
„când ești lângă
mine simt că
mă asculți și simt dragoste”
de unde vine dragostea asta
de la mine sau de la tine sau
se dezvoltă undeva
dincolo
„cred că de peste tot”

dar
de alții mă tem
e o încordare /
pornește de undeva din
abdomen și
se face un corset în jurul corpului meu
rupe orice contact
orice conexiune

nu știu cum să fiu
cu oamenii ăștia
dacă aș putea
m-aș ridica în picioare

cum te ridici
într-o pauză
în timpul unui concert
și pleci

apoi acasă
în inima mea
fiecare
trec pe acolo
pe rând
fiecare

vreau să faci ceva numai pentru mine

(prezența lui seamănă cu cea pe care o resimți când te rogi.

numai câteva gesturi care sunt ale tale, felul în care îți strecoți mâna pe sub haine și-ți atingi pielea de pe umăr, când stai mult singur. până și mersul tău e al lui.

„coerență internă”, ceea ce-ți permite să asculți mai departe și să dai dragoste –

ca și cum ai fi o sumă de lucruri pe care le aduni, unul câte unul, cum cineva pune într-o cutie obiecte vechi din dulap, când vrea să se mute –)

vreau să faci ceva numai pentru mine –

să dansezi cu mișcările tale dezarticulate sau

să șoptești –

când se întâlnesc cu oamenii care le plac, unii pun întrebări multe sau vor să se dezbrace – eu îmi voi lipi limba de cerul gurii –

voi sta nemișcat, cu mâinile pe genunchi, palmele deschise, ca o gaură de canal –

îi aduni în inima ta, înainte de somn – eu, când fac asta, stau în genunchi – fiecare, în inima ta, cum i-ai pune palmele pe creștet – i-ai lipi fruntea de umărul tău – ți-ai ține respirația – eu, când fac asta, stau în genunchi –

alegi darurile – o brățară merge pentru cineva, un parfum pentru altul, pentru tine nu alegi nimic, pentru tine alege altcineva, pentru tine răspunde altcineva – felul ăsta de a asculta a fost inventat special pentru mine – felul ăsta de a fi aproape, special pentru mine –

un fel de a vorbi – cu pauze lungi, tăcerea călăuzește fiecare cuvânt – uneori cu ochii închiși – o căldură care se extinde. spuneai că, uneori, când vorbești cu cineva, față în față, cuvintele sunt un fir – alteori un perete –

îmi imaginez un fel de a vorbi – când sunt mai mult de 3, spuneai, îşi face loc între voi alt limbaj, limbajul pe care îl foloseşti pentru public – un fel de a vorbi în care, doi sau trei, stăm împreună, aşezaţi undeva, dăm din cap, în acelaşi ritm, căldura dintre noi e un corp pe care pot să-mi trec vârfurile degetelor, pe care putem să ne trecem vârfurile degetelor –

(ne mutăm de pe un pervaz pe altul, de fiecare dată când ne vedem suntem altfel, în fiecare loc în care stăm suntem altfel, ca şi cum corpurile noastre ar lua altă formă. „tu păstrezi ceva din tine?” – este numai frica, frica îmi zgârie uneori pielea pe dinăuntru şi vorbesc de parcă aş pune punct după fiecare cuvânt şi umerii mei sunt încordaţi.

cum ai lua un dar de la cineva, l-ai pune în geantă şi ai şti mereu cine ți l-a dat şi când. se aud paşi pe scările de la facultate. scările sunt acoperite cu marmură şi s-au tot desprins bucăţi anii ăştia, cât umblă studenţii pe ele.

când sunt cu tine, nu mă pot uita dintr-o parte –

stăm faţă în faţă, dăm din cap amândoi)

hoinărim împreună printr-un pustiu și, din când în când, ne întoarcem capetele să vedem urmele pe care le lăsăm în nisip. vântul le acoperă încet. purtăm haine decolorate, zdrențuite și murdare, cu care ne acoperim capul și fața. ne oprim uneori, scoatem o ploscă dintr-un pliu al hainei. ziua dormim / ne odihnim la umbra unei dune, noaptea hoinărim mai departe sau stăm de povești, așezați unul în fața celuilalt, ne trecem plosca de la unul la altul. uneori ne distrăm și mergem toată noaptea în cercuri cu rază din ce în ce mai mare.

„do you think the end of the
world is coming?

so says the preacher man but i
don't go by what he says”

ajungem într-un oraș. toate geamurile sunt sparte, unele cu urme de gloanțe în ele. ne afundăm până la genunchi în gunoiul de pe străzi cum ne afundăm în nisipul din deșert. oamenii de acolo fug în canale imediat ce ne văd. cerul e gri și apăsă. fețele oamenilor au o culoare gri-pământiu. pe stradă cutii goale de conserve. miroase infect. auzim un zăngănit continuu, care pare să transmită un mesaj – răsună din stânga, apoi din spate, de fiecare dată în alt ritm –

găsim în gunoi o trapă. n-o putem forța –
ni se face scârbă și teamă și pornim spre deșert. pe drum înapoi,
cineva ne împușcă în ceafă.

*cum ai ruga pe cineva
să închidă ochii și ai trece cu el strada*

când te ascult, îmi
înclin capul și
împietresc
ca și cum

mi-ai vorbi dintr-un bloc de peste drum

îmi sprijin bărbia de piept

(când oamenii sunt calzi și aproape și buni, uit ce mi-au spus. rămâne doar vocea lor, sunetul pe care îl lasă undeva înăuntru – e ca un refren care mi se imprimă în minte și umblu toată ziua cu el, ca și cum ar fi o mașină în care mă așez și care mă poartă)

Ceva care se

bagă înăuntru – înlocuiește

oasele și

tendoanele – mușchii se

mișcă mai lent și parcă de la sine.

în genunchi pe

covorul aspru.

până la capăt –

felul în care, când asculți, mă ții aproape – cum ai lua

un copil orb de mână și

ai trece cu el strada – cum ai ruga pe cineva să

închidă ochii și ai trece cu el strada

*mintea se face un ecran pe care apare
o pată albă, apoi se stinge*

(**î**ți înfigi degetele în ochii celuilalt, îi rupi buzele, obrații.
cel mai simplu mod de a opri pe cineva e să-i înfigi în gât un obiect
ascuțit.)

mintea se face un ecran pe care apare o pată albă, apoi se stinge.

(**m**âinile lor se împletesc. se uită în direcții diferite.
fețele lor sunt ca niște desene.
mâinile lor sunt imobile, ca niște desene.)

când nu ești alături, se cheamă că
îmi dai drumul.

închid ochii și mi se face frig.
strada e o cameră întunecată și rece.

repet în șoaptă numele tău. e
ca un fir de care atâră până

îmi taie palmele.

(liniștea e al treilea alături de femeia și bărbatul de la masa de lângă
geam.

palmele lor se deschid, fiecare pe câte un colț.

liniștea lor se deschide.

se uită în direcții diferite, ea la ninsoarea de afară, el la ceștile cu ceai
dulce.

când mâinile ei se mișcă un centimetru pe masa cafenie, ale lui repetă
mișcarea. acum ambii și-au întors privirea spre dalele de piatră de pe
podea.)

mintea se face un ecran pe care apare o pată albă, apoi se stinge.

numele altora se depozitează înăuntru, ca într-o arhivă, ca mirosul
într-o cameră în care fumezi mult.

rostesc numele altora înainte de somn și vreau să fie totul în regulă cu ei.

cuțitul

ultima dată când
am purtat cu
mine un cuțit
eram în clasa a
opta

mama găsisese pe
stradă niște
mătănii
din acelea care se
fac în închisoare și
mi le-a dăruit

cuțitul îl cumpărasem când
budapesta
am intrat într-un
magazin de arme
am văzut un cuțit turnat dintr-o

singură bucată de metal
tăișul neascuțit
zimți pe partea cealaltă
vroiam să fie al meu

când trebuia să mă
urc în avion a
țiuit detectorul
tipul m-a întrebat dacă
am ceva din metal cu mine
aveam monede în
buzunarul în care
țineam și cuțitul
am scos monedele
a dat din mână
și mi-a zis să
trec mai departe

când am ajuns acasă era vară
peste câteva zile
mi-am pus mătăniile în
buzunar

cuțitul în geantă
și am ieșit
aveam părul tuns foarte scurt și
blugii rupți

am stat o vreme în parc
după aia am intrat în biserică
am citit o foaie lipită pe
perete / despre cum
să fie
starea ta la
spovedanie

am stat un timp în genunchi și
am tăcut
cu mătăniile în mână
femeia care vindea lumânări mi-a
zâmbit

pe drum spre casă
s-au apropiat de mine doi tipi
știam că
trebuie să fiu bun

trebuie să fiu pașnic
că dacă o să fiu așa
n-o să trebuiască să mă
bat cu ei

erau mai mari
pe la vreo 19 ani
ambii

m-au întrebat dacă ascult rock
era primul
lucru pe care îl întrebau pe atunci
dacă voiau să te bată
am spus că
ascult multe
„ce ai în geantă?”
am deschis geanta
era acolo o carte
cuțitul și
mătăniile

mi-au zis că vor
să se uite la ele
unul a luat cuțitul
celălalt mățaniile
s-au întors cu spatele la
mine și
au pornit spre parc

„dă-mi mățaniile”
„te lovesc cu
ele peste față dacă
nu pleci de aici”
„dă-mi cuțitul” îi
spun celuilalt
„te tai cu el pe obraz”

am respirat adânc și
m-am dus în
suarul de alături
râdeau
am stat așezat pe
scările teatrului
până seara

*toate procesele din corpul meu
sunt date peste cap*

organismul meu vrea cu
organismul tău
tu știi când tremur și
eu știu când tremuri tu

locurile cele mai
nepotrivite sunt
locurile cele mai
potrivite pentru noi

prezența ta e antipodul fricii
atingerea ta e antipodul fricii

cu cât mai mult stăm împreună, cu atât mai mult vreau să stăm împreună. la
început 24 de ore. apoi 3 zile. apoi o săptămână.

liniștea pe care
mi-o dai tu e
antipodul și
sunt întreg

unii, când îi atingi, vor mai mult.
unii, când îi asculți, vor mai mult.
unii, când îi privești, vor mai mult.
ceea ce vreau ești tu.
organismul meu vrea cu
organismul tău.

locurile cele mai
nepotrivite sunt
locurile cele mai
potrivite pentru noi

când mâna mea e în locurile
plăcerii tale, vreau ca
mâna mea să fie mâna ta, pentru că
mâna ta știe mai bine

eu nu știu
eu nu am putere
eu știu doar ce
mi-ar plăcea dar
mi-e frică și
tu știi când tremur și

mă atingi.
când tremuri tu
trebuie să fac ceva.
să te strâng tare.
asta e tot ce știu.
tot ce pot.

când mă opun
vreau exact ceea
la ce mă opun.
corpul meu își
dorește lucruri
corpul meu vrea plăcere

înainte – să fiu
în locul oamenilor cu
care eram.
acum vreau pur și
simplu cu tine iar
unele părți ale
corpului meu să fie
părți ale corpului tău.
părțile corpului tău știu
mai bine ce vrei și

eu nu știu
eu nu pot
dintre noi tu ești
cea care știe și poate și
când simt cum
tremuri tu
că tremuri și tu
tremuratul meu devine ok
tremuratul meu devine acceptabil

când îmi imaginez că intru în tine, corpul meu e un lichid care stă tăcut
într-un vas. și respirația mea e mai lentă.

când o să avem un
loc potrivit o să-mi
imaginez că e și el
un loc nepotrivit pentru noi

organismul meu vrea cu
organismul tău

orice loc în care
ești tu e
un loc potrivit
un loc perfect
prezența ta se
îmbibă
îl transformă

când părți ale corpului tău se mișcă pe părți ale corpului meu și eu mă uit pe fereastră e pentru că ceea ce e e mai mult și mi s-ar opri respirația și bătăile inimii, așa cum mă opresc când îmi imaginez că intru în tine. toate procesele din corpul meu devin mai lente, toate procesele din corpul meu sunt date peste cap, pentru că atunci când ești tu, chiar dacă doar mi te imaginez, e mai mult.

eu mă sperii și mă
blochez și
tremur
nu vreau să
mă sperii și să mă
blochez și să
tremur

când mă uit într-o parte e
pentru că mă blochez
nu vreau să mă blochez
nu vreau să fiu slab
dar atingerea ta face ca

asta să fie ok
când mă atingi tu
totul e în regulă

când tu nu ești în regulă, nu știu ce să fac.
când tu nu ești în regulă, singura mea putere e de a îmbrățișa.
te cuprind și aștept până va fi bine.
te distrag.

altfel mă blochez

am nevoie de
cineva să-mi
spună ce
trebuie și ce nu

altfel mă blochez
altfel fac
numai lucrurile pe
care le
citesc / altfel
tăcerea e ca
atunci când te doare
ca atunci când
intră cineva în tine
fără să te pregătească
sau
ca atunci
când cineva își
întinde mâna spre fața ta și împinge

degetele pătrund în ochi
în nas
în gură și
asta e tot o formă
de a
intra în tine

„cei ca noi sunt
singuri și e numai
moartea în față care
mângâie
te scoate
și când e ea în
față totul
e bine
când moartea e în
fața ta
totul e
bine

moartea e prietenul care mă
învață lucruri
fiecare pas calculat
fiecare pas bun

fiecare moment astfel
încât
dacă se repetă
voi spune că e bun”

așa îmi spui tu
dar când mă gândesc la moarte e
numai un
gol / mi se deschide în față și
trebuie să-l
umplu cu ceva
să-mi fii alături
să fii aproape

te așezi pe
masă / mă aplec / îmi
lipesc plexul de margine

(singura poziție în
care pot respira ok noaptea
singura când
respirația nu

șuieră ca
o macara defectă
e să-mi las capul pe genunchi).

*all shall be well and all shall be well
and all manner of thing shall be well*

dimineăta m-am urcat într-un troleibuz și am făcut un cerc prin oraș,
cu biletul boțit în pumn.

îmi strâng fularul în jurul gâtului, apoi mi-l las liber.

îmi strâng buzele și tremur.

buzele închise sunt o barieră.

mă legăn înainte și înapoi pe scaunul de plastic gri.